

Направѣте стѣнѣ тѣлата си за неѣж и щитѣ орѣжіята си, когато е въ бѣдствіе, и постилкѣ дрехытѣ си кога минува..... цѣлувайте диритѣ ѣ, както цѣлувамъ азъ този образъ на св. Богородицѣ коѣто прѣдставлява..... всяка нейна сълза нека ся испукува съ едно усмихваніе на чистытѣ ѣ устны..... заради неѣж почитайте баща ѣ, всичкото ѣ домо-родство, всичкы които обыча тя на този свѣтъ.

И това като казуваше коленичаше на амвонѣтъ, сключаше рѣцѣ, бѣеше ся въ гърдытѣ и плачаше толкозь горестно щото раскѣсваше сърдцата и най на жестокутѣ люде.

А това промѣненіе успокоява отскорось буйствующйтѣ народъ и избавва благороднытѣ и чиновницытѣ отъ прѣмеждіе.

Най послѣ Мазаніелъ слѣзе брѣзнемъ отъ амвонѣтъ и като ся хвърля на нозѣтъ на архіепископа.

— Отче мой, думаше му прѣхласнѣтъ пакъ съ рыданіе, прости ми злинытѣ които сторихъ на Маріѣ Арскѣ, или по-добрѣ заповѣдай да мя обѣсятъ, или да умрѣ на колото, тѣй що съ това наказаніе да ся сподобѣ съ Божіѣтъ благодать и спасеніето на душѣтъ си!.....

Кардиналѣтъ като неможаше да удържи сълзытѣ си обрнѣ лицето си.... и всичкы що бѣхѣ около рыбаля отъ страхѣтъ що имахѣ испърво додохѣ въ умиленіе; дигнѣхѣ го, порѣсихѣ го съ свѣтенѣ водѣ, когато множеството което стоеше по-надалечъ, като не знаеше причинѣтъ на това що ставаше, мисляше че съ това правятъ почести на цара имъ и въсхваляваше го.

А горкуѣ той види ся че слѣдъ малко дойде на себе си; и като видѣ дука че бърза да си иде съ дружината си, подаде му почтително рѣкѣ и го прѣведе прѣзъ навалицѣтъ.

— Оставѣте ны вече, Господине Мазаніеле, казува му дукѣтъ; вашата работа ся свърши; идѣте да си отпочините.....